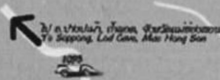
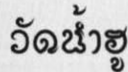

ประวัติวัดน้ำฮู

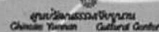
ตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

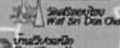

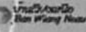

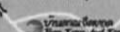

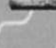

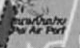

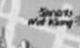

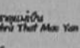

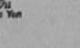

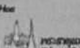

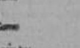

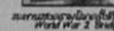

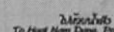

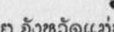

แผนที่ วัดน้ำฮู

ตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ประวัติวัดน้ำฮู

ตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

สารบัญ

วัดน้ำฮู
ต.เวียงใต้อ.ปายจ.แม่ฮ่องสอน

ประวัติวัดน้ำฮู

วัดน้ำฮู เป็นวัดสังกัดคณะสงฆ์ฝ่ายนิกายมหายาน ตั้งอยู่ที่บ้านน้ำฮู หมู่ที่ ๕ ตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นที่ประดิษฐาน พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ คือ หลวงพ่ออุ่นเมือง ที่มีน้ำไหลออกจากพระเศียร จัดสร้างขึ้นในสมัยใดไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด และได้สร้างไประยะหนึ่ง ต่อมาปี ๒๔๖๘ ได้มี นายเหงพงษ์ พงษ์คำเต็ม และผู้ใหญ่บ้านทอน ไม่ทราบนามสกุล ได้ทำการบูรณะขึ้นใหม่

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๗๔ ครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งล้านนาไทย ได้นำคณะศิษยานุศิษย์ เดินธุดงค์เข้ามายังอำเภอปาย ได้มาเห็นสภาพทรุดโทรมของวัดและได้เห็นพระพุทธรูปเก่าแก่หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์แบบสิงห์สามเหลี่ยมสมัยเชียงแสน หน้าตักกว้าง ๘๐ เซ็น สูง ๑๑๑ เซนติเมตร ประดิษฐานอยู่ในศาลาหลังเก่าทรุดโทรมมาก จึงได้ทำการบูรณะและสร้างวิหารขึ้นมา ๑ หลัง ใช้สำหรับเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์นี้ พร้อมกับสร้างเจดีย์ขึ้นอีก ๑ องค์ ไว้ด้านหลังวิหาร

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้มีพระธุดงค์จากต่างจังหวัดมาพักที่วัดนี้ โดยได้พักในพระวิหาร ได้สังเกตเห็นว่าพระพักตร์ของพระพุทธรูปชุ่มชื้นเป็นพิเศษ จึงได้เข้าไปสังเกตโดยใกล้ชิด พบว่าเศียรของพระพุทธรูปองค์นี้เป็นโพรง พระโมฬีถอดได้ และในโพรงพระเศียรนั้นมีน้ำขังอยู่เต็ม จึงเป็นที่ล่ำลือกันอยู่พักหนึ่งแล้วก็เงียบหายไปเพราะไม่มีใครกล้าพิสูจน์ความจริงกัน ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๖ ร้อยเอกประเสริฐ เรียมศรี นายอำเภอปายพร้อมด้วยหัวหน้าส่วนราชการอำเภอปาย ได้ร่วมกันทำการพิสูจน์ข้อเท็จจริงขึ้น โดยความร่วมมือของเจ้าอาวาสและคณะศรัทธา มีการอธิษฐานขอทำการพิสูจน์

จากนั้นได้ให้คนตักน้ำจากพระเศียรออกจนหมด ใช้สำลีเช็ดจนแห้งสนิทและทำการปิดพระเศียรผูกเชือกประทับตราครั่งทั้งที่พระเศียรและประตูหน้าต่างวิหารปิดทุกบานห้ามทุกคนเปิดจนกว่าจะครบกำหนดเวลา ๕ วัน ซึ่งเมื่อครบตามกำหนด ได้ทำการเปิดต่อหน้าคณะทำการพิสูจน์ชุดเดิม ผลปรากฏมีน้ำขังอยู่ในพระเศียรของพระพุทธรูปจริงตามคำล่ำลือ นับเป็นที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง ตั้งแต่นั้นมาข่าวความศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธรูปองค์นี้จึงได้ระบือไกลมีผู้คนจากต่างถิ่นเข้ามานมัสการกราบไหว้อยู่มิได้ขาด

จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๒ ได้มีหลวงปู่สมบัติ คุเณสโก วัดก้ำก่อจากอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน และนายประมวล รุจนเสรี ผู้ว่าราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอนได้มาเยี่ยมอำเภอปาย และได้มานมัสการหลวงพ่ออุ่นเมืองทางเจ้าอาวาสและคณะศรัทธาได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านทราบ ทางหลวงปู่สมบัติ คุเณสโกและท่านผู้ว่าราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอน จึงได้ตั้งจิตเป็นสมาธิตรวจสอบดูแล้วให้คำแนะนำว่าที่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นนั้น เป็นเพราะได้มีการเคลื่อนย้ายหลวงพ่ออุ่นเมืองจากวิหาร ซึ่งผิดไปจากเจตนารมณ์ของท่านครูบาศรีวิชัย ที่ท่านได้สร้างวิหารให้เป็นที่ประดิษฐานครั้งแรก ดังนั้นหากจะแก้ไขให้เหตุการณ์ดังกล่าวหมดไป จำต้องอาราธนานิมนต์หลวงพ่ออุ่นเมืององค์นี้กลับไปประดิษฐานยังวิหารเช่นเดิม แต่เนื่องจากวิหารดังกล่าวขณะนั้นได้ชำรุดทรุดโทรมมากไม่สามารถจะใช้เป็นที่ประดิษฐานหลวงพ่ออุ่นเมืองได้เพราะหลังคาผุกร่อน ถูกปลวกกัดกินจนใกล้พังจึงมีมติที่จะทำการรื้อถอนแล้วทำการปลูกสร้างใหม่แทนโดยจะคงไว้ซึ่งรูปทรงเดิมตามแบบของครูบาศรีวิชัยซึ่งหลวงปู่สมบัติ คุเณสกำด้รับการจัดหาทุนในการจัดสร้างมาให้ส่วนหนึ่งและ

มีผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคอีก ขณะนั้นมีทุนดำเนินการอยู่ประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาทเศษ ยังไม่พอดำเนินการได้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ พลโทวิเชียร วิชัยวัฒนะ พร้อมด้วยครอบครัวและคณะรับเป็นเจ้าภาพในการก่อสร้างวิหาร โดยการนำกฐินมาทอดเพื่อเป็นทุนดำเนินการก่อสร้างวิหารวัดน้ำฮูแห่งนี้ โดยได้จัดทอดกฐิน ณ วัดน้ำฮู ในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๓๓ เพื่อเป็นทุนในการจัดสร้างวิหารหลังใหม่ สำหรับใช้เป็นที่ประดิษฐานหลวงพ่ออุ่นเมืองพระพุทธรูปสำคัญคู่บ้านคู่เมืองต่อไป ทางราชการอำเภอปาย และคณะศรัทธาวัดน้ำฮู รู้สึกทราบซึ้งในความกรุณาของท่านทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินก่อสร้างวิหารวัดน้ำฮูครั้งนี้เป็นอย่างสูง

ประวัติวิหาร วัดน้ำฮู

วิหารวัดน้ำฮูนี้ สร้างขึ้นในปีพ.ศ. ๒๔๗๔ โดยครูบาเจ้าศรีวิชัย เพื่อใช้เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปอุ่นเมือง ซึ่งเป็นปูชนียวัตถุสำคัญคู่เมืองปาย มีลักษณะสถาปัตยกรรมแบบล้านนา

ต่อมาวิหารหลังนี้ได้ทรุดโทรมลงตามกาลเวลา ไม่สามารถใช้ประดิษฐานพระพุทธรูปอุ่นเมืองได้ คณะพุทธบริษัทจากกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ และอำเภอปาย โดยมีพลโทวิเชียร วิชัยวัฒนะ เป็นประธานดำเนินการ นายเกษม ไชยวงศ์ จากหน่วยกรมศิลปากรที่ ๔ กรมศิลปากร เป็นผู้ควบคุมแบบก่อสร้าง นายสมบูรณ์ เบ็ญมาตร์ นายอำเภอปาย เป็นผู้ประสานงาน ได้ร่วมกันบูรณะวิหารหลังนี้ โดยให้คงลักษณะสถาปัตยกรรมตามแบบเดิมให้มากที่สุด เพื่อเป็นการอนุรักษ์โบราณสถาน เมื่อปีพ.ศ.๒๕๓๓-๒๕๓๕ และได้อัญเชิญพระพุทธรูปอุ่นเรือนเข้าประดิษฐานในวิหารดังเดิม

ประวัติพระพุทธรูปอุ่นเมือง

พระพุทธรูปอุ่นเมืองเป็นพระสิงห์ รุ่นที่ ๑ หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์แบบสิงห์สามเหลี่ยมสมัยเชียงแสน หน้าตักกว้าง ๘๐ เซ็น สูง ๑๑๑ เซนติเมตร พระเศียรกลางทีพระเมารีครอบ ไม่มีประวัติศาสตร์การสร้างชัดเจน เชื่อกันว่าสร้างโดยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช และต่อมาสมเด็จพระพี่นางฯ ได้สิ้นพระชนม์ ที่พม่านั่นเอง พระพุทธรูปอุ่นเมืองเป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองปาย ในส่วนของพระเศียรมีน้ำซึมออกมาเป็นน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ ได้เคยมีผู้อาราธนาอัญเชิญพระพุทธรูปอุ่นเมืองย้ายไปประดิษฐาน ณ วัดอื่น แต่คานเสลี่ยงหักเพราะทานน้ำหนักพระพุทธรูปไม่ไหว เป็นที่น่าอัศจรรย์ จึงต้องอัญเชิญกลับมาและประดิษฐาน ณ วัดน้ำฮู จนถึงปัจจุบัน

ประวัติพระเจดีย์

พระเจดีย์นี้ไม่มีการบันทึกประวัติศาสตร์การสร้างอย่างชัดเจน เชื่อกันว่าสร้างโดยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อบรรจุพระอัฐิของสมเด็จพระพี่นางสุพรรณกัลยา ซ่ ได้เสด็จไปเป็นตัวประกันที่พม่าแทนสมเด็จพระนเรศวรมหาราช แต่ต่อมาได้ถูกปลงพระชนม์ที่พม่านั่นเอง ภายในพระเจดีย์นี้ยังบรรจุเส้นพระเกศาของสมเด็จพระพี่นางฯ ไว้ด้วย สมเด็จพระพี่นางสุพรรณกัลยาเป็นวีรสตรีไทยที่ประวัติศาสตร์ควรจารึกไว้ หากไม่มีพระองค์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชอาจไม่มีโอกาสกลับมากอบกู้เอกราช และอาจไม่ทรงทราบข่าวการเคลื่อนไหวของกองทัพพม่าก่อนทุกครั้ง ชาวไทยจึงควรระลึกถึงวีรกรรมของพระองค์ และถวายสักการะดวงวิญญาณของพระองค์โดยทั่วกัน

เรื่องจริงเหมือนอิงนิยาย

ย้อนหลังไปในอดีตประมาณ ๔๐๐ ปีที่ผ่านมา ในแผ่นดินสมเด็จพระมหาธรรมาธิราช เจ้าแผ่นดินแห่งกรุงศรีอโยธยาและพระวิสุทธิกษัตริย์ ตรงกับแผ่นดินพม่าสมัยของพระเจ้าหงสาวดี บุเรงนองแห่งกรุงหงสาวดี ไทยต้องเสียอิสรภาพให้แก่กองทัพของพระเจ้าบุเรงนอง สมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช ต้องส่งตัวพระสุวรรณกัลยา หรือพระสุพรรณกัลยาและพระนเรศวรมีพระชนมายุเพียง ๙ พรรษา พระสุพรรณกัลยาและพระนเรศวรต้องอยู่หงสาวดีพร้อมกับข้าราชการตามเสด็จอีกเพียงเล็กน้อย

พระสุพรรณกัลยาและพระนเรศวรได้เจริญพระชันษาอยู่ ณ หงสาวดีได้ศึกษาศิลปวิทยาการทางการสงครามตามตำรับมหาพิชัยสงครามของพระเจ้าบุเรงนอง จนเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าบุเรงนองที่ยิ่ง พระองค์ดำเป็นเพื่อนเล่นกับมังสามเกียด (พระมหาอุปราชา) เป็นเพื่อนฝึกซ้อมเพลง

อาวุธกันมาแต่เยาว์วัย จนเมื่อมังสามเกียดประจานพระนเรศวรต่อที่ชุมชนขณะเล่นกีฬาชนไก่ ไก่ของพระมหาอุปราชาตีแพ้ไก่ของพระนเรศวร ว่าเป็นลูกเชลย ขณะนั้นพระนเรศวรทรงเจริญพระชันษามากขึ้น จึงทรงมีความขัดเคืองต่อมังสามเกียด พระนเรศวรและมังสามเกียดจึงไม่ถูกกันตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา (พระมหาอุปราชาหรือมังสามเกียด เป็นพระราชโอกาสของพระเจ้านันทบุเรง ในขณะนั้นเป็นหลานปู่ของพระเจ้าบุเรงนอง)

ในจำนวนคนไทยที่ตามเสด็จพระสุพรรณกัลยา และพระนเรศวรไปอยู่ ณ หงสาวดีนั้น มีพระญาติข้างอยุธยาเป็นหลานของพระวิสุทธิกษัตริย์ตามเสด็จด้วย มีความสนิทคุ้นเคยกับพระสุพรรณกัลยาและพระนเรศวรมาแต่เด็กชื่อ พระองค์จันทร์ เป็นหญิงที่งามพร้อมสมเป็นราชนิกุลของศรีอยุธยา จนเมื่อพระนเรศวรเจริญวัยเป็นหนุ่มก็มีความรักเสน่หาพระองค์จันทร์ ได้เป็นชายาองค์แรกของพระนเรศวร ณ หงสาวดีนั้นเอง

เมื่อความอดทนถึงที่สุด พระนเรศวรก็เตรียมการหนีจากหงสาวดีกลับอยุธยา เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วก็ชวนพระพี่นางสุพรรณกัลยาและคนไทยส่วนหนึ่งกลับพระนครศรีอยุธยาด้วยกัน แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อพระพี่นางตรัสว่า “เจ้ากลับไปก่อนเถิดพี่จะคอยรับหน้าทางนี้เอง หากแผ่นดินไม่กลบหน้า เราคงได้พบกันอีก” ส่วนพระชายาจันทร์นั้นก็หว่งหน้าพะวงหลัง ที่สุดตัดสินใจอยู่กับพระพี่นาง แต่ก็มีความอาลัยในพระองค์ดำเป็นอย่างมาก ได้ให้ผ้าสไบไว้แทนตัวยามห่าง และได้ให้สัญญากับพระองค์ดำไว้ว่า สักวันหนึ่งจะตามเสด็จกลับไปยังพระนครศรีอยุธยาด้วย แต่เมื่อพระนเรศวรและคนไทยส่วนหนึ่งหนีกลับพระนครศรีอยุธยา พระชายาก็น้อยใจเป็นอย่างมากเมื่อได้รับข่าวว่าพระองค์ดำที่ตนรักได้พาลูกราชนิกูลของมอญกลับกรุงศรีอยุธยาด้วยกัน

เมื่อทางฝ่ายราชสำนักหงสาวดีรู้ข่าวพระนเรศวรหนีกลับ ก็สั่งให้กองทหาร ออกติดตาม แต่ไม่ทัน พระเจ้าบุเรงนองมีความขัดเคืองพระสุพรรณกัลยามาก ถึงกับลงอาญาด้วยตนเอง แต่ขัติยะมานะของพระพี่นาง ไม่มีน้ำตาไหลออกมาให้บุเรงนองเห็น ยอมรับโทษแทนน้องทุกประการ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ในสายตาของนางจันทร์หรือองค์จันทร์ตลอดเวลา

พระนเรศวรเมื่อเดินทางบุกป่ามาหลายวันได้ช้างพลายเชือกหนึ่งจากพรานป่า และพรานป่ากลุ่มนั้นก็ได้ตามเสด็จกลับพระนครศรีอยุธยาด้วย เมื่อใกล้ถึงชายแดน สมเด็จพระราชบิดา พระมหาธรรมราชาธิราช และพระเอกาทศรถ ได้ยกพลมารับถึงชายแดนและพระราชบิดาก็ได้ส่งพระนเรศวรให้ขึ้นไปครองเมืองพิษณุโลกแต่นั้นมา

นับแต่นั้นอีกไม่นานนัก
ไทยกับพม่าก็ต้องรบกันอย่างหนัก
ฯลฯ

การศึกในแผ่นดินของพระมหาธรรมราชาก็ดี กองทัพไทยภายใต้สิทธิขาดของพระนเรศวรแทนพระราชบิดา หรือการศึกในแผ่นดินของพระนเรศวรเอง กองทัพไทยได้รู้ข่าวการยกทัพของพม่าล่วงหน้าเป็นเวลาหลายเดือน ก็ด้วยสายในหงสาวดีนั้นเอง พระพี่นางสุพรรณกัลยา ได้ลอบส่งข่าวศึกมาให้ทางกรุงศรีอยุธยาทราบล่วงหน้าตลอดเวลา ทำให้กองทัพไทยมีเวลาเตรียมการรับศึกอย่างทันท่วงทีทุกครั้ง กองทัพพม่าต้องมาแตกพ่ายล้มตายในแผ่นดินไทยเป็นอันมาก

เมื่อสมเด็จพระมหาธรรมราชาเสด็จสวรรคต ตรงกับแผ่นดินของพระเจ้านันทบุเรงราชโอกาสของพระเจ้าบุเรงนอง (พระเจ้าบุเรงนองได้ยกพระสุพรรณกัลยา ให้เป็นพระชายาของพระเจ้านันทบุเรง) พระเจ้านันทบุเรงก็หาได้อนุญาตให้พระพี่นางสุพรรณกัลยากลับมาถวายพระเพลิงพระบรมศพไม่ พระพี่นางฯ ต้องเสียใจเป็นอย่างมาก พระองค์มีแต่พระอสุชลและองค์จันทร์เท่านั้นที่เป็นเพื่อนปลอบโลมใจให้คลายทุกข์ ส่วนภายในจิตใจของพระชายาจันทร์นั้นก็น้อยใจในวาสนาของตัวเอง บัดนี้สมเด็จพระราชบิดาเสด็จสวรรคตแล้ว พระองค์ดำจะต้องขึ้นรักษาขอบขันฑสีมาแผ่นดินกรุงศรีอยุธยาเป็นแม่นมั่น ฯลฯ

สมเด็จพระนเรศวรเสด็จขึ้นครองราชสมบัติ สืบต่อจากสมเด็จพระราชบิดาเมื่อพระชนมายุ ๓๕ พรรษา ทรงสถาปนาพระอนุชา คือ สมเด็จพระเอกาทศรถขึ้นเป็นพระเจ้าแผ่นดินเสมอด้วยพระองค์ หลังจากสมเด็จพระนเรศวรขึ้นครองกรุงศรีอยุธยาได้เพียง ๓ ปี ก็เกิดศึกใหญ่ พระเจ้านันทบุเรงได้สั่งให้พระมหาอุปราชาราชโอกาส (มังสามเกียด) เป็นจอมพลยกทัพมาตีกรุงศรีอยุธยา พระเจ้าแผ่นดินทั้งสองพระองค์ได้ทรงทำยุทธหัตถีที่หนองสาหร่าย ตำบลดอนเจดีย์ สมเด็จพระนเรศวรมีชัยชนะเหนือกองทัพพม่า กองทัพพม่าแตกพ่ายพร้อมกับนำพระศพของพระมหาอุปราชากลับพม่าด้วย

พระสุพรรณกัลยา มีพระโอรสอันเกิดแก่พระเจ้าหงสาวดีนันทบุเรง 1 พระองค์และทรงครรภ์แก่อีก 1 พระองค์ โดยส่วนตัวของพระเจ้านันทบุเรงมีความรักในพระพี่นางฯเป็นอย่างมาก กิจการบริหารบ้านเมืองข้อใดที่ติดขัดแก้ไม่ได้ ก็ได้พระพี่นางสุพรรณกัลยาเป็นผู้คิดการให้จนสำเร็จลุล่วงทุกประการ แต่ศึกครั้งนี้ พระเจ้านันทบุเรงได้เสียพระราชโอรสให้กับพระหัตถ์ของพระนเรศวร น้องชายแท้ๆของพระชายาซึ่งพระทงค์ทรงรักเป็นอย่างมาก

พระเจ้านันทบุเรงทรงเสียพระทัยมาก จนเสวยน้ำจันทร์เมามายไม่ได้สติ เมื่อเมามาก็พาลพระสุพรรณกัลยาเป็นนิจและขู่อาฆาตอยู่เนืองๆ การนี้พระพี่นางฯ เหมือนมีลางสังหรณ์กับตนเอง จนองค์จันทร์ต้องปลอบให้หาย "พี่คงจะไม่มีชีวิตรอดกลับไปบ้านเมือง ได้เห็นหน้าพี่หน้าน้องอีกแล้ว หากพี่เป็นอะไรไป ให้จันทร์นำสิ่งนี้กลับอยุธยาไปให้องค์ดำน้องพี่ให้ได้ ให้ไปถวายองค์ดำแทนพี่ เราพี่น้องตกทุกข์ได้ยากมาด้วยกันจะไม่มีวันได้พบหน้าแล้ว" จันทร์ได้รับสิ่งนั้นมาจากมือของพระพี่นางแล้ว เปิดออกดูพระพี่นางทรงตัดเส้นพระเกศาของพระองค์ ใส่ผอบเครื่องหอมกำกับไว้ แล้วทั้งสองก็ร้องไห้ปิ่มจะขาดใจ "เจ้าคนเดียวเท่านั้นที่พี่ไว้วางใจและเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่จะเล่าเรื่องทั้งหมดที่นี่ ให้องค์ดำรับฟังและเชื่อได้ เจ้าจงจำคำของพี่ไว้"

ลางสังหรณ์ของพระพี่นางสุพรรณกัลยามาถึงในวันหนึ่ง พระเจ้านันทบุเรงเสวยน้ำจันทร์เมามายไม่ได้สติ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น พระเจ้านันทบุเรงทรงตรงเข้าห้องบรรทมของพระพี่นางและพระโอรส ใช้พระแสงดาบฟันและแทงพระพี่นางสุพรรณกัลยาสิ้นพระชนม์ องค์จันทร์ได้วิ่งเข้าไปจะช่วยพระพี่นาง แต่ถูกทหารพม่าที่หวังดีกันไว้ หากเข้าไปขวางก็อาจจะถูกฟันด้วยอีกคนก็เป็นได้ การสิ้นพระชนม์ของพระสุพรรณกัลยาทำให้พระเจ้านันทบุเรงเสียพระสติ จนไม่สามารถจะบริหารราชการแผ่นดินได้

เมื่อพระพี่นางสุพรรณกัลยาสิ้นพระชนม์แล้ว ทางหงสาวดีจัดพิธีศพอย่างสมเกียรติ และในขณะที่กำลังจัดการพระศพนั้น องค์จันทร์ก็คิดหนีจากหงสาวดี โดยมีทหารเชื้อชาติมอญผู้หนึ่งซึ่งหลงรักองค์จันทร์ช่วยพาหนีออกจากหงสาวดี ทางหงสาวดีได้ปิดเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระพี่นางเป็นความลับ มิให้ล่วงรู้ถึงกรุงศรีอยุธยาได้องค์จันทร์หนีมาพร้อมกับทหารมอญ โดยใช้ช่วงที่พม่ากำลังยุ่งอยู่กับงานพระศพ เมื่อทางหงสาวดีรู้ข่าว จึงจัดทหาร

ออกติดตาม ต้องการจะจับให้ได้และองค์จันทร์ไม่เคยลืมเส้นพระเกศาของพระพี่นาง องค์จันทร์หนีออกจากหงสาวดีด้วยชุดเพียงชุดเดียว องค์จันทร์และนายทหารมอญผู้นั้นต้องเดินทางในลักษณะผัวเมียโดยตลอด เส้นทางที่หนีกลับผ่านทางเมืองปายและทางบ้านป่าลานในปัจจุบัน ได้หยุดพักรักษาตัวจนกองทหารพม่าที่ติดตามมานั้นตามมาทัน ได้เผากระท่อมที่องค์จันทร์พักรักษาตัว และคิดว่าองค์จันทร์ตายแล้วและได้ฆ่าผัวเมียเจ้าของกระท่อมผู้ให้ที่พักตายในกองเพลิง จึงกลับไป องค์จันทร์

ใช้เวลาเดินทางจากหงสาวดีถึงพระนครศรีอยุธยา เป็นเวลา ๓ เดือนเศษ คิดถึงญาติพี่น้อง คิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนที่จากไปเป็นเวลาร่วม ๒๐ ปี เมื่อเดินทางมาถึงพระนคร ก็ได้เฝ้าพระพุทธเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์และได้นำนายทหารมอญเข้าเฝ้าถวายรายงานความชอบก็ได้ทรงชุบเลี้ยง “เหมือนใจของน้องจะขาด เหมือนชีวิตแม่จะร่วง ความเศร้าสโลกในพระบรมมหาราชวัง แห่งพระนครศรีอยุธยายากที่จะ เปรียบบรรยากาศได้ พระพี่นางของน้องเราต้องตกทุกข์ได้ยากมาด้วยกัน เมื่อแผ่นดินกลบหน้าก็ยังหาได้ดูใจ............

พระวิสุทธิกษัตริย์แม่เจ้าเป็นลมล้มพับไปหลายครั้งหลายหน แม่ส่งลูกให้ไปตาย....หัวอกของแม่ใครจะเห็น” ข่าวแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระสุพรรณกัลยา พระพี่นางของสมเด็จพระนเรศวร เป็นผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงต่อแผ่นดินหงสาวดี และต่อราชวงศ์มังกยินโยของพระเจ้านันทบุเรง สมเด็จพระนเรศวรทรงพระพิโรธเป็นอย่างมากจึงมีพระราชดำรัสให้เจ้าพระยาจักรีเร่งเกณฑ์ไพร่พลให้ได้มากที่สุด “กูจะยกไปตีหงสาวดี กูจะเอาเลือดไอ้นันทบุเรงมาล้างตีน เซ่นสรวงดวงวิญญาณของพี่กู” แต่ติดอยู่ที่พระแม่เจ้าพระวิสุทธิกษัตริย์ ทรงขอร้องให้เลิกผูกอาฆาตพยาบาทจองเวร เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ทำให้พระนเรศวรต้องเห็นแก่พระ

ราชมารดา แต่เพลิงแค้นสุมอยู่ในอก ต้องทำ ต้องลบรอยแค้นให้ได้ ทรงสั่งเป็นการลับให้เจ้าพระยาจักรีเร่งเกณฑ์ไพร่พลให้เสร็จสิ้นภายใน ๓ เดือน โดยไม่มห้แพร่งพรายถึงพระกรรณของพระแม่เจ้าได้

ฝ่ายองค์จันทร์ พระสนามคนสนิทของพระสุพรรณกัลยาเมื่อกลับถึงพระนคร ตั้งความหวังไว้ว่าเมื่อถึงบ้านเกิดเมืองนอนคงจะพบความสุขบ้าง แต่เหมือนกรรมเก่าส่งผล กาลกลับหาเป็นเช่นที่คิดที่โจษขานในพระราชวังเป็นอย่างมาก เสียงนินทาว่าร้ายมีอยู่เป็นปกติทุกเมื่อวัน เสียงนั้นได้ดังถึงพระกรรณของพระแม่เจ้า ร้อนพระทัย ถึงแม้ว่าพระแม่เจ้ากำลังทรงพระประชวรมาตลอดนับแต่รับข่าวร้ายการสิ้นพระชนม์ของพระสุพรรณกัลยา วันหนึ่งจึงเรียกหลานรัก ว่าเจ้าได้เดินทางมากับมอญถึง ๓ เดือน ใครจะเชื่อว่าเจ้าไม่มีอะไรกัน เพื่อตัดข้อครหาจะให้เจ้าแต่งงานอยู่กินกับมอญเพื่อยุติข้อครหา ด้วยความเกรงพระทัยพระแม่เจ้า องค์จันทร์เสียใจนัก ร้องไห้ถวิลหาเหมือนใจจะขาดทุกข์ยากนอนกลางดินกินกลางทราย อดมื้อกินมื้อ หวังได้สุขเมื่อถึงอยุธยา แต่ก็ต้องมาทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส สิ้นพระพี่นางแล้วก็เหมือนสิ้นหวังในชีวิต น้อยใจในวาสนาตัวพระวิสุทธิกษัตริย์แม่เจ้า ได้จัดพิธีแต่งงานให้อย่างสมเกียรติแห่งลูกราชนิกูลของพระนครศรีอยุธยา แต่องค์จันทร์ก็หาได้เข้าใจน้ำพระทัยขององค์ดำไม่ สองเดือนผ่านไปมอญผู้แสนซื่อก็ได้อาสาไปราชการศึกในแดนพม่า ในที่สุดก็คราวแก่ความตายถูกพม่าฆ่าตาย สมเด็จพระนเรศวรทรงชุบเลี้ยงองค์จันทร์ให้เป็นตำแหน่งท้าวจันทร์เทวี ผู้มีอำนาจสิทธิขาดในพระราชวังฝ่ายใน

หลังจากที่พระแม่เจ้าวิสุทธิกษัตริย์ ได้ข่าวการสิ้นพระชนม์ของพระสุพรรณกัลยา ก็เจ็บกระเสาะกระแสะเรื่อยมา ไม่นานนักพระแม่เจ้าก็เสด็จสวรรคตหลังจากข่าวร้ายผ่านไปไม่เกิน ๓ เดือน

เมื่อจัดการถวายพระเพลงพระบรมสพพระแม่เจ้าแล้ว ก็สบโอกาสเหมาะที่จะยกทัพไปตีหงสาวดี เมื่อกองทัพอันเกรียงไกรของสมเด็จพระนเรศวรมีกำลังพลแสนเศษ ยกพลถึงหงสาวดี พระองค์ทรงผิดหวังเป็นอย่างมาก เพราะพระเจ้าตองอูได้ชิงเอาตัวนันทบุเรงไปไว้ ณ เมืองตองอูเสียแล้ว ทัพไทยได้เพียงเมืองหงสาวดี พระองค์ทรงสั่งเผาเมืองเสีย ไม่ให้พม่าใช้เป็นเมืองหลวงได้อีกต่อไป ทรงกำชับถึงทหารทุกคนในกองทัพห้ามมิให้ทำลายของสงฆ์ หรือริบทรัพย์ที่เป็นของสงฆ์โดยเด็ดขาด ผู้ใดฝ่าฝืนเพียงเล็กน้อยก็มีโทษถึงประหารได้มีมอญผู้หนึ่งนำพระอัฐิของพระพี่นางมาถวาย ก็ทรงโศกายิ่ง เป็นความเสียใจที่อยู่ในพระทัย หาได้ล่วงรู้ถึงทหารไม่ เมื่อเสร็จศึกก็ได้กลับมาทำบุญถวายให้พี่กู ศึกหงสาวดีครั้งนี้ กองทัพไทยตั้งใจจะไปตีเพียงเมืองหลวงแต่ต้องยกล่วงไปถึงตองอู ทำให้ทหารไทยอิดโรย ตองอูเป็นเมืองใหญ่และเคยเป็นเมืองหลวงของพม่ามาก่อน มีป้อมปราการที่แข็งแกร่งยากแก่การโจมตี กองทัพไทยไปยกล้อมตองอูอยู่ ๒ เดือนยังตีตองอูไม่ได้ พระองค์ทรงขัดพระทัยเป็นที่ยิ่งถึงกับตรัสว่า "หากกูตีตองอู จับไอ้นันทบุเรงมาเซ่นดวงวิญญาณของพี่กูไม่ได้ ก็จะไม่เข้าพระนครอีก" กองทัพไทยขาดเสบียงอาหาร ไข้ป่าชุกชุม ไพร่พลก็ร่อยหรอขาดกำลังใจที่จะสู้รบ ในที่สุดจำใจสั่งให้เลิกทัพกลับ กองทัพไทยต้อง สียทหารไปเป็นจำนวนมาก แต่ก็ทำความบอบช้ำให้กับตองอูมาก

หลังจากนั้นมา สมเด็จพระนเรศวรกห็ไม่ทรงเข้าประทับในพระบรมมหาราชวังอีกเป็นเวลาเกือบ ๓ ปี สาเหตุมาจากที่ตีตองอูไม่ได้ดังพระราชหฤทัยที่ตั้งไว้ และได้ลั่นสัจจะไว้ว่าจะไม่เข้าพระนครอีก พระองค์ทรงตระเวณดูแลทุกข์สุขของพสกนิกรด้วยพระองค์เอง เดินทางไปทุกแห่งในเมืองไทยพร้อมกับทหารคนสนิทเพียงไม่กี่คนเมื่อยกทัพกลับจากตองอู กลับมาทาง

หงสาวดี ทรงรับอัฐิธาตุของพระพี่นางแล้ว จึงทรงยกทัพกลับมาทางเมืองปาย เมื่อพระองค์ทรงยกทัพพ้นชายแดนพม่าแล้ว ทรงพักทัพรักษาตัวไพร่พลที่เมืองปาย คืนนั้นพระองค์ดำทรงพระสุบินนิมิตไปว่า พระพี่นาง เสด็จมาหาทั้งสองพระองค์ ทรงกรรณแสงร่ำไห้ ตรัสว่า องค์ดำเอ๋ย พี่เปรียบเสมือนคนสองแผ่นดิน ลูกพี่เป็นลูกพม่า ตัวพี่เป็นไทย ย่อมผูกพันกันอยู่แดนพม่าและไทย คือเมืองปายนี้ วิญญาณของพี่จะได้เป็นสุขเสียที พี่ลำบากมามากแล้วชั่วชีวิตนี้ และขอฝากจันทร์ให้ดูแล องค์ดำก็ทรงกรรณแสงร่ำไห้ ตกใจตื่นบรรทมเมื่อยามใกล้รุ่ง

หลังจากนั้น ทรงใช้ม้าเร็วเร่งเดินทางกลับพระนครไปรับตัวคุณท้าวจันทร์เทวีไปเมืองปายโดยด่วน และให้นำผอบเส้นพระเกศาของพระพี่นางไปด้วยสมเด็จพระนเรศวรได้ทรงสั่งให้สร้างเจดีย์ เพื่อบรรจุอัฐิของพระพี่นางสุพรรณกัลยาที่วัดแห่งหนึ่งในเมืองปาย พร้อมทั้งให้สร้างพระพุทธรูปขึ้นอีกองค์หนึ่ง เพื่ออุทิศพระราชกุศลถวายแด่พระพี่นางสุพรรณกัลยา ตามพระสุบินนิมิตนั้นทุกประการ และให้บรรจุเส้นพระเกศาของพระพี่นางไว้ในเจดีย์ด้วย คุณท้าวจันทร์เทวีก็ได้ร่วมทำบุญกุศลด้วยทุกประการ สิ่งใดที่พระพี่นางเคยทำหรือทรงโปรด คุณท้าวจันทร์เทวีก็ได้ถวายสิ่งนั้น พระพุทธรูปองค์นี้ปัจจุบันอยู่ที่วัดน้ำฮู อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ส่วนพระอัฐิและพระเกศานั้น อยู่ในใต้พระเจดีย์องค์ปัจจุบันหลังวิหารที่ครูบาศรีวิชัยสร้าง

จากหลักฐานบันทึกของวันวลิต ที่บันทึกไว้ว่าพระนเรศวรมีความโหดเหี้ยมผิดมนุษย์นั้นไม่น่าจะเป็นความจริง และหลักฐานประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าพระนเรศวรไม่มีพระมเหสีก็ไม่น่าจะเป็นความจริง แต่มีบางฉบับบันทึกไว้ว่ามีพระชายา ชื่อมณีจันทร์ เป็นมอญหรือพระมณีรัตนาพระมเหสีที่ทรงสถาปนาขึ้นเมื่อทรงขึ้นครองพระราชสมบัติเป็นลูกราชนิกูลมอญ ชื่อเดิมคือมะขิน ชื่อไทยคือ มณี เป็นคนละคนกับท้าวจันทร์เทวี หลักฐานของวันวลิตจึงคลาดเคลื่อนไปรวมเอาชื่อคนสองคนรวมเป็นคนๆ เดียว

กราบนมัสการหลวงปู่สมบัติที่เคารพอย่างสูง การที่ลูกบันทึกเรื่องราวทั้งหมดที่ไม่ปรากฏในหลักฐานทางประวัติศาสตร์ขึ้นในครั้งนี้ไม่ใช่ว่าลูกติดหรือติดพันอยู่กับอดีตชาติมากเกินเหตุ แต่หากลูกไม่บันทึกไว้ต่อไปจะไม่มีใครทราบเรื่องราว ที่เกิดขึ้นในกรุงศรีอยุธยา เรื่องราวของวัดน้ำฮูและเรื่องราวของวีรสตรีของชาติไทยที่ประวัติศาสตร์ไม่เคยจารึกว่า พระองค์ท่านมีความเสียสละเพียงใดเราต้องยอมรับว่าหากไม่มีพระองค์ท่าน ชาติไทยเราจะชนะศึกพม่าได้ทุกครั้งหรือไม่ พระองค์ยอมเสียสละแม้ชีวิตเพื่อชาติไทย เพื่อคนไทยทั้งชาติ ถ้าไม่มีพระพี่นางฯ ก็ไม่แน่ว่าพระนเรศวรจะกระทำการศึกชนะพม่าได้ทุกครั้งหรือไม่ พระองค์ท่านจึงเป็นวีรสตรีของชาติไทยองค์แรกที่สมควรได้รับการเทิดพระเกียรติเหมือนกับคุณหญิงโม และวีรสตรีอีกหลายท่านในประวัติศาสตร์ วัดน้ำฮูจึงเป็นหลักฐานสิ่งเดียวที่หลงเหลือจากการทำลายของพม่า เป็นสิ่งยืนยันว่า เรื่องของพระสุพรรณกัลยาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วแม้หลักฐานของไทยจะไม่บันทึกไว้แต่หลวงปู่พบหลักฐานของพม่าฉบับหอแก้วมีบันทึกไว้นานแล้ว

นมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

(นายมนต์ชัย โชติช่วง)

เมื่ออาตมาได้พบกับ พระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว

คืนหนึ่งอาตมานอนหลับแล้วฝันไปว่า อาตมาได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง พบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สมณสารูปเรียบร้อยน่าเลื่อมใส อาตมาเห็นว่าเป็นพระอาวุโส ผู้รัตตัญญู จึงน้อมนมัสการท่าน ท่านหยุดยืนตรงหน้าอาตมาแล้วกล่าวกับอาตมาว่า

"ฉันคือพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว แห่งกรุงศรีอยุธยา ฉันต้องการให้เธอได้ไปที่วัดใหญ่ชัยมงคลเพื่อดูจารึกที่ฉันได้จารึกถวายพระเกียรติแก่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้เป็นเจ้า เนื่องในวาระที่สร้างพระเจดีย์ ฉลองชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่า และประกาศความเป็นอิสระของประเทศไทยจากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไปดูไว้แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไป ถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้แล้ว"

ในฝันอาตมารับปากท่าน ท่านก็บอกตำแหน่งให้แล้วก็ตกใจตื่นนอนตอนใกล้รุ่ง อาตมาก็ทบทวนความฝัน ก็นึกอยู่ในใจว่าเราเองนั้นก็กำหนดจิตด้วยกรรมฐาน มีสติอยู่เสมอ เรื่องฝันฟุ้งซ่านเป็นไม่มี อาตมาก็ได้ข่าวในวันนั้นแหละว่า ทางกรมศิลปากรทำการบูรณปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่ในวัดใหญ่ชัยมงคลและจะทำการบรรจุบัวยอดพระเจดีย์ อันเป็นนิมิตหมายการสิ้นสุดการบูรณะ แล้วจะรื้อนั่งร้านออกเป็นการเสร็จสิ้น

อาตมาจึงได้ขอร้อง ดร. กิ่งแก้ว อัตถากร ให้เลื่อนการปิดยอดบัวไปอีกวันหนึ่งเพื่อที่อาตมาจะได้นำพระซุ้มเสมาชัย ซุ้มเสมาขอ ที่อาตมาได้สร้างขึ้นตามแบบดั้งเดิมที่พบในเจดีย์ใหญ่ใกล้กับวัดอัมพวัน ซึ่งพังลงน้ำที่กิ่งเหล็งเป็นคนรวบรวมเอาทาให้อาตมาตั้งแต่เมื่อเริ่มพัฒนาวัดใหม่ๆแต่แตกหักผุพัง

ทั้งนั้นหลายสิบปี๊บ อาตมาได้ป่นเอามาผสมสร้างเป็นองค์พระใหม่ไปร่วมบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้นอาตมาเดินทางไปถึงก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์ตอนที่สุดบันไดแล้วมองเห็นโพรงที่ทางเขาทำไว้สำหรับลงไปด้านล่าง มีร้านไม้พอไต่ลงไปภายในตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกลงไปจากนั่งร้านก็ยอมตาย คนที่ร่วมเดินทางมาด้วย เขามัวแต่ไปบนลานชั้นบน อาตมาก็ดิ่งลงไปชั้นล่าง มีไฟฉายดวงหนึ่ง เวลานั้นประมาณ ๙.๐๐น. อาตมาลงไปภายในแล้วก็พบนิมิตดังที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้บอกไว้จริงๆ

อาตมาจึงได้พบว่าที่แท้จริงแล้วสิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วท่านได้จารึกถวายพระพร ก็คือบทสวดที่เรียกว่า “พาหุง มหาการุณิโก”

ท้ายของนิมิตนั้นระบุว่า “เราสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วศรีอโยธเยศ คือผู้จารึกนิมิตรจนา เอาไว้ถวายพระพรแด่มหาบพิตรเจ้าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช”

พาหุงมหากาก็คือบทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แล้วก็พรพาหุง อันเริ่มด้วยพาหุงสหัส ไปจนถึง ทุคคาหทิฏฐิ แล้วเรื่อยไปจนถึง มหาการุณิโก นาโถ หิตายะ และจบลงด้วย ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง สัพพะพุทธ สัพพะธัมมา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต อาตมาเรียกรวมกันว่า พาหุงมหากา

อาตมาจึงเข้าใจในบัดนั้นเองว่า บทพาหุงนี้คือ บทสวดมนต์ที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชไว้สวดเป็นประจำเวลาอยู่กับพระมหาราชวังและในระหว่างศึกสงคราม จึงปรากฏว่าพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเจ้าทรงรบ ณ ที่ใด ทรงมีชัยชนะอยู่ตลอดมา มิได้ทรงเพลี่ยงพล้ำเลยแม้จะเพียงลำพังสองพระองค์กับสมเด็จ

พระอนุชาธิราชเจ้า ท่ามกลางกองทัพพม่าจำนวนนับแสนคน ก็ทรงมีชัยชนะเหนือกองทัพพม่าด้วยการกระทำยุทธหัตถีมีชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชา ณ ดอนเจดีย์ปูชนียสถาน แม้ข้าศึกจะยิงปืนไฟเข้าใส่พระองค์ ในที่เข้ากันพระศพของพระมหาอุปราชออกไปราวกับห่าฝนก็มิปาน แต่ก็มิได้ต้องพระองค์ด้วยเดชะพาหุงมหากาที่ทรงเริญอยู่เป็นประจำนั่นเอง

อาตมาพบนิมิตแล้ว ก็ไต่ขึ้นมาด้วยความสบายใจ ถึงปากปล่องที่ลงไปใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง เนื้อตัวมีแต่หยากไย่ เดินลงมา แม่ชีเห็นเข้ายังร้องว่า"หลวงพ่อเข้าไปในโพรงนั้นมาหรือ" แต่อาตมาไม่ตอบ

ตั้งแต่นั้นมา อาตมาจึงสอนการสวดพาหุงมหากาให้แก่ญาติโยมเป็นต้นมา เพราะอะไร เพราะพาหุงมหากานั้นเป็นบทสวดมนต์ที่มีค่าที่สุด เพราะเป็นชัยชนะอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดา จากพญาวสวัตตีมาร จากอาฬวกยักษ์ จากช้างนาฬาคีรี จากองคุลีมาล จากนางจิญจมาณวิกา จากสัจจกนิครนถ์ จากพญานันโทปนันทนาคราช และท้าวผกามหาพรหม เป็นชัยชนะที่พระพุทธองค์ทรงได้มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์และด้วยอำนาจแห่งบารมีธรรมโดยแท้ ผู้ใดได้สวดไว้เป็นประจำทุกวันจะมีชัยชนะ มีความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน มีสติระลึกได้ จะตายก็ไปสู่สุคติภูมิ

ขอให้ญาติโยมสวดพาหุงมหากากันให้ทั่วหน้า นอกจากจะคุ้มตัวแล้วยังคุ้มครองครอบครัว ให้สวดมากๆเข้า สวดกันทั้งประเทศ ก็ทำให้ประเทศมีแต่ความรุ่งเรือง พวกคนพาลสันดานหยาบก็แพ้ภัยไปอย่างทั่วหน้า

ไม่ใช่แต่พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเท่านั้นที่พบความมหัศจรรย์ของบทพาหุงมหากา แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชกพาหุงมหาก็ทรงพบเช่นกันโดยมีบันทึกโบราณบอกไว้ดังนี้

"เมื่อพระเจ้าตากตีเมืองจันทบุรีได้แล้ว ก็ทรงเห็นว่าสงครามกู้ชาติต่อจากนี้ไปจะต้องหนักหนาและยืดยาว จึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระยอดธงแบบศรีอยุธยาขึ้น แล้วนิมนต์พระเถระทั้งหลายมาสวดบทพาหุงมหากาไว้ในองค์พระ และพระองค์ก็เจริญรอยตามพระบาทสมเด็จพระนเรศวรด้วยการเจริญพาหุงมหากา จึงบันดาลให้ทรงกู้ชาติสำเร็จ"

สวดพาหุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้ได้มากๆ จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง สวดพาหุงมหากาก่อนและจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้นเจ้าประคุณสมเด็จท่านใช้สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพุงมหากาก่อนแล้วจึงมาถึงชินบัญชร ให้จำกันเอาไว้ นั่นแหละมงคลในชีวิต

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักการะนะ พุทธัง อภิปูชะญามิ
อิมินา สักการะนะ ธัมมัง อภิปูชะญามิ
อิมินา สักการะนะ สังฆัง อภิปูชะญามิ

คำกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา
พุทธัง ภะคะวันตัง อภิวาเทมิ (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
ธัมมังนะมัสสามิ (กราบ)

สุปะฏิปปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สังฆัง นะมามิ (กราบ)

ขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,
วันทามิ ธัมมัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,
วันทามิ สังฆัง, สัพพะ เมโทสัง, ขะมะถะเม ภันเต,

นมัสการพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ไตรสรณคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ถวายพรพระ (อิติปิโสฯ)

(พุทธคุณ)

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุขโต โลกะวิทู, อนุตตะโร ปุริสสะทัมมะสาระถิ,สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ ภะคะวาติ

(ธรรมคุณ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, สันทิฏฐิโก, อะกาลิโก, เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ
(อ่านว่า วิญญูฮีติ)

(สังฆคุณ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐปุริสปุคคะลา, เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย,ปาหุเนยโย, ทักขิเนยโย, อัญชะลีกะระณีโย, อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

พระคาถาชัยมงคลคาถา
(พาหุง)

พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะ มารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาฬะวะกะมะถัทธะ ยักขัง ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรังอะติมัตตะภูตัง ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะสุทา รุณันตัง เมตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละ วันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติ อันธะภูตังปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรัหมัง** วิสุทธิชุติมิทธิ พะกาภิธานัง ญานาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

*(*ถ้าสวดให้คนอื่น ให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต)*

....

พระคาถาชัยปริตร (มหากาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ	หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปุเรตะวา ปาระมี สัพพา	ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ
ชะยันโตโพธิยา มูเล	สักยานัง นันทิ วัฑฒะโน
เอวัง อะหัง วิชะโย โหติ*	ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะ ปัลลังเก	สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง	อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง	สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ	สุยิฏฐัง พรัหมะ จาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง	วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง	ปะณิธีเต ปะทักขิณา
ปะ ทักขิณานิ กัตวานะ	ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	รักขันตุ สัพพะ เทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ	สะทา โสตถี ภะวันตุ เต*
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	รักขันตุ สัพพะ เทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ	สะทา โสตถี ภะวันตุ เต*
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	รักขันตุ สัพพะ เทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ	สะทา โสตถี ภะวันตุ เต*

** ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนเป็น ตะวัง วิชะโย โหหิ*

** ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนเป็น เต เป็น เม*

อิติปิโส เท่าอายุ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุขโต โลกะวิทู, อนุตตะโร ปุริสสะทัมมะสาระถิ,สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ ภะคะวาติ

(ให้สวดเท่าอายุครบ ๑ จบ เช่น อายุ ๔๒ ปี ต้องสวด ๔๓ จบ)

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล การเจริญภาวนานี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายขอลข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโสิกรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้าด้วยอำนาจบุญนี้เทอญ

"สวดมนต์ เป็นนิจ อธิษฐานจิต เป็นประจำ
อโหสิกรรมก่อน ค่อยแผ่เมตตาจิต"

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

จากหนังสือ อนุสาสนีปาติหาริย์ หน้า ๓๒

นายชินวัฒก์ รัตนเสถียร รวบรวมและเรียบเรียง

พระคาถาชินบัญชร

พระคาถานี้เป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ตกทอดมาจากลังกา ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรฺหฺมรํสี) ค้นพบในคัมภีร์โบราณและได้ดัดแปลงแต่งเติมให้ดีขึ้นเป็นเอกลักษณ์พิเศษ ผู้ใดสวดภาวนาพระคาถานี้เป็นประจำสม่ำเสมอจะทำให้เกิดความสิริมงคลแก่ตนเอง ศัตรูไม่กล้ากล้ำกราย มีเมตตามหานิยม ขจัดภัยตลอดจนคุณไสยต่างๆ ก่อนเจริญภาวนาให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงหลวงปู่โตและตั้งคำอธิษฐานแล้วเริ่มสวด

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา

แปลตามใจความว่า ผู้ปรารถนาบุตรขอให้ได้บุตรสมควรปรารถนา ทรัพย์ จงได้ทรัพย์สมความปรารถนา และขออัญเชิญเทวดาร่วมรับรู้อนุโมทนา ให้เขาเหล่านั้นจงสำเร็จตามความปรารถนาทุกประการ

๑. ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา.
๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเกเต มุนิสสะรา.
๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร.

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก.
๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะ ราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก.
๖. เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว
7. กุมาระกัสสโป เถโร มะเหสี จิตตะ วาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิคุณากะโร.
8. ปุณโณ อังคุลิมาโร จะ อุปาลี นันทะ สีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเต ติละกา มะมะ.
9. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.
๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะ สุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง
๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะ สุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา
๑๒. ชินา นานาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะ ลังกะตา
วาตะปิตตาทะสัญชาตา พาหิรัช ฌัตตุปัททะวา.
๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะ เตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮี ตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา.
๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ
ชินะ ปัญชะเรติ

(ชินะปัญชะระคาถา นิฎฐิตา)

ฉบับถูกต้องตรวจตามไวยากรณ์ โดย
พระธรรมธีรราชมหามุนี (เที่ยง อคฺคธมฺโม ป.ธ. ๙) วัดระฆังโฆษิตาราม

หมายเหตุ ๑ อาสุง เป็นพหูพจน์ อานันทะราหุลา จึงต้องเป็นพหูพจน์ตาม
ส่วนมากพิมพ์เป็น **อาสุง อานันทะราหุโล** ซึ่งผิด ไวยยากรณ์

หมายเหตุ ๒ เอตาสีติ - **เอเต+อะสีติ** เป็นโลปสนธิ คือ ลบ **เอ** ที่ **เต** ออก คงเป็น เอตะ
แล้วนำไปเชื่อมกับ **อะสีติ** รัสสะสระ ๒ ตัว รวมกัน ต้อง ฑีฆะ คือ มีเสียงยาว
จึงเป็น **เอตาสีติ** ดังกล่าว แปลว่า “พระมหาเถระ ๘๐ เหล่านั้น”

หมายเหตุ ๓ ชินนะ + อาณา เท่ากับ **ชินาณา** และ **อาณา** แปลว่า “อำนาจ”
ส่วนมากพิมพ์เกินเป็น ชินานานา ซึ่งไม่รู้ แปลว่าอย่างไร

คำแปลพระคาถาชินบัญชร

๑. พระพุทธเจ้าและพระนราสภาทั้งหลาย ผู้ประทับนั่งแล้วบนชัยบัลลังก์ ทรงพิชิตพระยามาราธิราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหนะแล้วเสวยอมตรสคือ อริยะสัจธรรมทั้งสี่ประการ เป็นผู้นำสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์

๒. มี ๒๘ พระองค์คือ พระผู้ทรงพระนามว่า ตัณหังกร เป็นต้น พระพุทธเจ้าผู้จอมมุนีทั้งหมดนั้น

๓. ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐานเหนือเศียรเกล้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประดิษฐานอยู่บนศีรษะ พระธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ที่อก

๔. พระอนุรุทธะอยู่ที่ใจพระสารีบุตรอยู่เบื้องขวา พระโมคคัลลาน์อยู่เบื้องซ้าย พระอัญญาโกณฑัญญะอยู่เบื้องหลัง

๕. พระอานนท์กับพระราหุลอยู่หูขวาพระกัสสะปะกับพระมหานามะอยู่ที่หูซ้าย

๖. มุนีผู้ประเสริฐคือพระโสภิตะผู้สมบูรณ์ด้วยสิริดังพระอาทิตย์ส่องแสง อยู่ที่ทุกเส้นขน ตลอดร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

๗. พระเถระกุมาระกัสสะปะผู้แสวงบุญทรงคุณอันวิเศษ มีวาทะอันวิจิตรไพเราะอยู่ปากเป็นประจำ

๘. พระปุณณะ พระอังคุลิมาล พระอุบาลี พระนันทะ และพระสีวะลี พระเถระทั้ง ๕ นี้ จงปรากฏเกิดเป็นกระแจะจุณเจิมที่หน้าผาก

๙. ส่วนพระอสีติมหาเถระที่เหลือผู้มีชัยและเป็นพระโอรส เป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้าผู้ทรงชัย แต่ละองค์ล้วนรุ่งเรืองไพโรจน์ด้วยเดชแห่งศีลให้ดำรงอยู่ทั่วอวัยวะน้อยใหญ่

๑๐. พระรัตนสูตรอยู่เบื้องหน้าพระเมตตาสูตรอยู่เบื้องขวา พระอังคุลิมาลปริตรอยู่เบื้องซ้าย พระธชัคคะสูตรอยู่เบื้องหลัง

๑๑. พระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาฏานาฏิยสูตรเป็นเครื่องกางกั้นดุจหลังคาอยู่บนนภากาศ

๑๒. อนึ่งพระชินเจ้าทั้งหลาย นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด มีศีลาทิคุณอันมั่นคงสัตตะปราการเป็นอาภรณ์มาตั้งล้อมเป็นกำแพงคุ้มครองเจ็ดชั้น

๑๓. ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้าไม่ว่าจะทำกิจการใดๆ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชรแวดวงกรงล้อมแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอโรคอุปัทวะทุกข์ทั้งภายนอกและภายใน อันเกิดแต่โรคร้าย คือโรคลมและโรคดีเป็นต้น เป็นสมุฏฐานจงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ

๑๔. ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้น จงอภิบาลข้าพระพุทธเจ้า ผู้อยู่ในภาคพื้น ท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการคุ้มครองปกปักรักษาภายในเป็นอันดีฉะนี้แล

๑๕. ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่งสัทธรรม จึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวอันตรายใดๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระชินะพุทธเจ้าชนะข้าศึกศัตรูด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวงด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอข้าพระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติและรักษาดำเนินไปโดยสวัสดีเป็นนิจนิรันดรเทอญฯ

อานุภาพของพระคาถาชินบัญชร

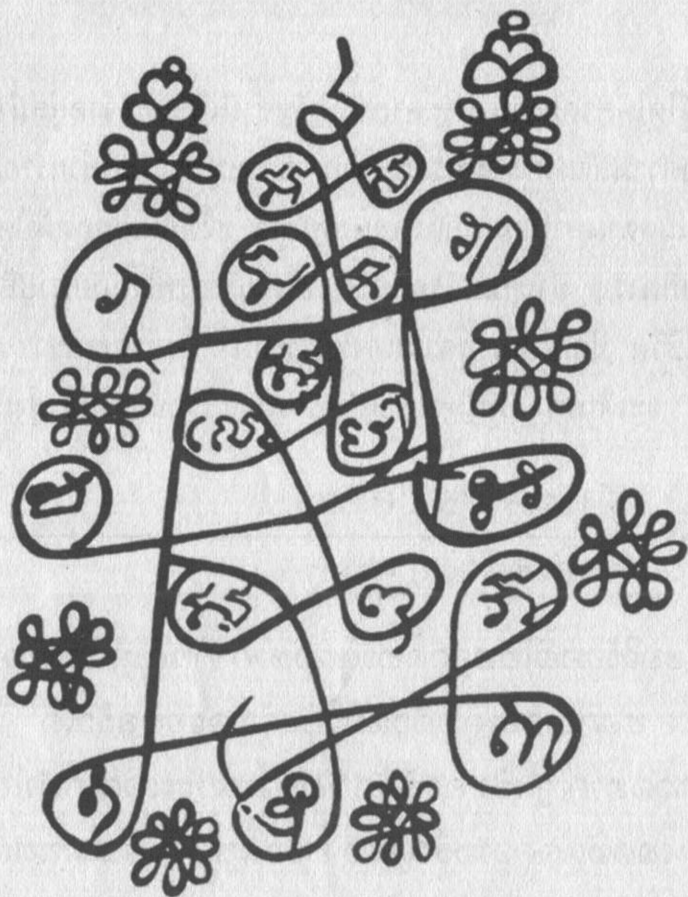
ผู้ใดได้สวดภาวนาพระคาถาชินบัญชรนี้เป็นประจำอยู่สม่ำเสมอ จะทำให้เกิดความสิริมงคลสมบูรณ์พูนผล ศัตรูหมู่พาลไม่กล้ำกราย ไปทางใดย่อมเกิดเมตตามหานิยม เกิดลาภผลพูนทวี ขจัดภัยจากภูตผีปีศาจ ตลอดจนคุณไสยต่างๆ ทำน้ำมนต์รดแก้วิกลจริตแก้สรรพโรคภัยหายสิ้น เป็นสิริมงคลแก่ชีวิต มีคุณานุภาพตามแต่จะปรารถนา ดังคำโบราณว่า "ฝอยท่วมหลังช้าง" จะเดินทางไปที่ใดๆ สวด ๑๐ จบ แล้วอธิษฐานจะสำเร็จสมดังใจ

ขอให้ญาติโยมสวดพาหุงมหากาภันให้ถ้วนหน้า
นอกจากจะคุ้มตัวแล้วยังคุ้มครอบครัวได้
สวดมาก ๆ เข้า สวดกันทั้งหลายประเทศ ก็ทำให้
ประเทศมีแต่ความรุ่งเรือง พวกคนพาลสันดานหยาบ
ก็แพ้ภัยไปอย่างถ้วนหน้า

พระธรรมสิงบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

จากหนังสือ ลูกกตัญญู แด่เธอผู้เป็นที่รัก หน้า ๗๒

มหายันต์ ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

ยอดพระกัณฑ์พระไตรปิฎก (ต้นฉบับเดิม)

เปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก มีคำกล่าวในหนังสือนำว่า ผู้ใดมีไว้ประจำบ้านเรือน มีอานิสงส์ยิ่งกว่าได้สร้างพระเจดีย์ทองคำสูงเทียมเทวโลก และป้องกันภยันตรายต่างๆ ทำมาหากินเจริญฯ

ยอดพระกัณฑ์พระไตรปิฎก

ผู้ใดสร้างยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้เป็นธรรมทาน และไว้สวดมนต์สักการบูชา ผลานิสงส์สุดที่จะพรรณนาให้ทั่วถึงได้ เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ จะมีความสุขสิริสวัสดิ์ บังเกิดโชคลาภ ทำมาค้าขายเจริญรุ่งเรือง จะพ้นเคราะห์ ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย เจริญต่อไปทั้งในปัจจุบันและอนาคตกาล ตลอดจนถึงบุตรหลานสืบไป ด้วยอำนาจของความเคารพในพระคาถานี้

ประวัติกล่าวไว้ต้นฉบับเดิมว่า

หนังสือ ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ มีคำกล่าวไว้ในหนังสือนำว่า เป็นพุทธมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ ถ้าผู้ใดได้สวดมนต์ภาวนาทุกค่ำเช้าแล้ว เป็นการบูชารำลึกถึงพระพุทธเจ้า ผู้นั้นจะไม่ไปตกอบายภูมิ แม้ได้บูชาไว้กับบ้านเรือนก็ป้องกันอันตรายต่างๆ จะภาวนาพระคาถาอื่นๆสัก 100 ปี อานิสงส์ก็ไม่สูงเท่าภาวนาพระคาถานี้ ครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่า อินทร์ พรหม ยมยักษ์ ที่มีอิทธิฤทธิ์ จะเนรมิตแผ่นอิฐเป็นทองคำ ก่อเป็นพระเจดีย์ ตั้งแต่มนุษยโลกสูงขึ้นไปจนถึงพรหมโลก อานิสงส์ก็ยังไม่เท่า ภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ และ

มีคำอธิบายคุณความดีไว้ในต้นฉบับเดิมนั้น อีกนานัปการฯ

ต้นฉบับเดิมเปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก จารเป็นอักษรขอมจารึกไว้ในใบลาน โบราณาจารย์จึงได้แปลเป็นอักษรไทย หลวงธรรมาธิกรณ์(พระภิกษุแสง) ได้มาแต่แท่นศิลาอาสน์มณฑลพิษณุโลก

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ถ้าผู้ใดบริจาคทรัพย์สร้างถวายพระภิกษุสงฆ์สามเณร ญาติ มิตรสหาย หรือสวดจนครบ 7 วัน ครบอายุปัจจุบันของตนจะบังเกิดโชคลาภทำมาค้าขายเจริญรุ่งเรืองจะพ้นเคราะห์ ปราศจากทุกข์โศกโรคภัยและภัยพิบัติทั้งปวง

ผู้ใดตั้งจิตเจริญภาวนายอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกวันละ 3 จบ จะไม่มีบาปกรรม ทำสิ่งใดจะได้สมความปรารถนา สวดวันละ 7 จบ กระดูกจะไม่ลอยน้ำ

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก

๑. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วัจจะโส ภะคะวา

๒. อะระหัง ตัง สะระณัง คัจฉามิ อะระหัง ตัง สิระสา นะมามิ สัมมาสัมพุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สัมมาสัมพุทธัง สิระสา นะมามิ วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิระสา นะมามิ สุคะตัง สะระณัง คัจฉามิ สุคะตัง สิระสา นะมามิ โลกะวิทัง สะระณัง คัจฉามิ โลกะวิทัง สิระสา นะมามิ

๓. อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะธัมมะสาระถิ วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง วัจจะโส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ วัจจะโส ภะคะวา

๔. อะนุตตะรัง สะระณัง คัจฉามิ อะนุตตะรัง สิระสา นะมามิ ปุริสะทัมมะสาระถิ สะระณัง คัจฉามิ ปุริสะทัมมะสาระถิ สิระสา นะมามิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง สะระณัง คัจฉามิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิระสา นะมามิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ พุทธัง สิระสา นะมามิ

๕. อิติปิ โส ภะคะวา รูปะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา เวทะนาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สัญญาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา สังขาระขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

๖. อิติปิ โส ภะคะวา ปะถะวีจักกะวาพะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา เตโชจักกะวาพะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา วาโยจักกะวาพะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อาโปจักกะวาพะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อากาสะจักกะวาพะ จาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

๗. อิติปิ โส ภะคะวา ยามาธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตาธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระติธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน

๘. อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ปะฐะมะฌานะธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา จะตุตถะฌานะธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมาฌานะธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน

๙. อิติปิ โส ภะคะวา อากาสานัญจายะตะนะเนวะสัญญานา สัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณัญจายะตะนะ เนวะสัญญานา สัญญายะตะนะอะรูปาวะ จะระธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อากิญจัญญายะตะนะ เนวะสัญญานา สัญญายะตะนะ อะรูปาวะ จะระธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

๑๐. อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปะฏิมัคคะธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะปะฏิมัคคะ ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

๑๑. อิติปิ โส ภะคะวา โสตาอะระหัตตะ ปะฏิผะละธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาอะระหัตตะ ปะฏิผะละธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาอะระหัตตะ ปะฏิผะละธาตุ สัมมาทิยานะ สัมปันโน

๑๒. กุสะลา ธัมมา อิติปิ โส ภะคะวา อะ อา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ชมภูทีปัญจะอิสสะโร กุสะลา ธัมมา นะโม พุทธายะ นะโม ธัมมายะ นะโม สังฆายะ ปัญจะ พุทธา นะมามิหัง อา ปา มะ จุ ปะ ที มะ สัง อัง ขุ สัง วิ ธา ปุ กะ ยะ ปะ อุ ปะ สะ ชะ สุ เห ปา สา ยะ โส โส สะ สะ อะ อะ อะ อะ นิ เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ ภุ พะ อิ สวา สุ สุ สวา อิ กุสะลา ธัมมา จิตติวิ อัตถิ

๑๓. อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง อะ อา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ สา โพธิ ปัญจะ อิสาะโร ธัมมา

๑๔. กุสะลา ธัมมา นันทะวิวังโก อิติ สัมมาพุทโธ สุ คะ ลา โน ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ จาตุมะหาราชิกา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา อิติ วิชชาจะระณะสัมปันโน อุ อุ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ตาวะติงสา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา นันทะ ปัญจะ สุคะโต โลกะวิทู มะหาเอโอ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ ยามา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา พรหมมาสัททะ ปัญจะ สัตตะ สัตตาปาระมี อะนุตตะโร ยะมะกะขะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

๑๕. ตุสิตา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา ปุ ยะ ปะ กะ ปุริสะทัมมะสาระถิ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

๑๖. นิมมานะระติ อิสสะโร กุสะลา ธัมมา เหตุโปวะ สัตถา เทวะมะนุสสานัง ตะถา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

๑๗. ประระนิมมิตะ อิสสะโร กุสะลา ธัมมา สังขาระขันโธ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ พุทธะปะผะ ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

๑๘. พรหมมา อิสสะโร กุสะลา ธัมมา นัจจิปัจจะยา วินะปัญจะ ภะคะวะตา ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ พุทธิลา โลกะลา กะระกะนา เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ ฯ

๑๙. นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ อัตติ อัตติ มะยะสุ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ

๒๐. อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง พรหมะสาวัง มะหาพรหมะสาวัง จักกะวัตติสาวัง มะหาจักกะวัตติสาวัง เทวาสาวัง มะหาเทวาสาวัง อิสิสาวัง มะหาอิสิสาวัง มุนีสาวัง มะหามุนีสาวัง สัปปุริสาวัง มะหาสัปปุริสาวัง พุทธะสาวัง ปัจเจกะพุทธะสาวัง อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิวิชชาธะรานังสาวัง สัพพะโลกา อิริยานังสาวัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

๒๑. สาวัง คุณัง วะชะพะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิกัมมัง นิพพานัง โมกขัง คุยหะกัง ถานัง สีลัง ปัญญานิกขัง ปุญญัง ภาคะยัง ตัปปัง สุขัง สิริรูปัง จะตุวีสะติเสนัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ

๒๒. นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม อิติปิโส ภะคะวา

๒๓. นะโม พุทธัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

๒๔. นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

๒๕. นะโม ธัมมัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๒๖. นะโม สังฆัสสะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทะนาขันโธ สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง

๒๗. นะโม พุทธายะ มะอะอุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา ยาวะตัสสะ หาโย นะโม อุอะมะ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา อุ อะมะ อาวันทา นะโม พุทธายะ นะ อะ กะ ติ นิ สะ ระ นะ อา ระ ปะ ขุ ธัง มะ อะ อุ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

วิปัสสิต

สัพพะทุกขา สัพพะภะยา สัพพะโรคา วินาสสันตุ

บทกรวดน้ำ
ของยอดพระกัณฑ์ พระไตรปิฎก

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะผลบุญของข้าพเจ้าได้สวดยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ขอให้ค้ำชูอุดหนุนคุณบิดามารดาของข้าพเจ้าในทุกภพชาติทั้งอดีตกาล ปัจจุบันและอนาคตกาล รวมถึงผู้ซึ่งเป็น บุตร ผู้มีพระคุณ ญาติและบรรพบุรุษ บุคคลที่ข้าพเจ้ารัก บุคคลที่รักและหวังดีกับข้าพเจ้า เจ้ากรรมนายเวร ของข้าพเจ้าในทุกภพชาติ พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพาลี แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระโพสพ พญายมราช นายนิริยบาล ท้าวจะตุโลกะบาลทั้งสี่ ศิริคุตอำมาตย์ชั้นจาตุมมะหาราชิกาเบื้องบน สูงสุดจนถึงภวัคคะพรหม และเบื้องล่างต่ำสุดตั้งแต่โลกันตมหานรกและอเวจีขึ้นมา จนถึงโลกมนุษย์ สุดรอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล คุณพระศรีรัตนตรัย และเทพยดาทั้งหลาย ตลอดทั้งอินทร์ พรหม ยมยักษ์ คนธรรพ์ นาคา พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ ท่านยมบาล ท่านทั้งหลายที่ต้องทุกข์ขอให้พ้นจากทุกข์ ท่านทั้งหลายที่ได้สุขขอให้ได้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป

ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าอุทิศให้ไปนี้ จงเป็นอุปนิสัยปัจจัยให้ถึงพระนิพพานในปัจจุบันและอนาคตกาลเบื้องหน้าด้วยเทอญ ฯ

พุทธัง อะนันตัง ธัมมัง จักกะวาลัง
สังฆัง นิพพานะปัจจะโย โหนตุ

คำถวายฐานพระประธาน

มะยัง ภันเต อิมัง พุทธะรูปะปัลลังกัง ภิกขุสังฆัสสะ นิยยาเทมะ อายะติง สาสะนัสสะ อะติโรจะนายะ จะ ถาวะรายะ จะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมัง พุทธะรูปัง ปะฏิคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ, สุขายะ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย บัลลังก์พระประธาน แด่พระสงฆ์ เพื่อความรุ่งเรือง และเพื่อความเจริญรุ่งเรืองเพื่อความถาวร แห่งพระพุทธศาสนาสืบไป ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับพระประธานนี้เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย (และแก่...... ....) สิ้นกาลนานเทอญ ฯ

คำบูชาพระพุทธรูปอุ่นเมือง

ตั้งนะโม ๓ จบ

อะหัง วันทามิ พุทธะรูปัง
อะหัง วันทามิ สัพพะโส
อะหัง วันทามิ สัพพะทา
ตัสเวสานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เม

คาถาบูชาพระพี่นางสุพรรณกัลยา

ตั้งนะโม ๓ จบ

มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง (กราบ ๑ ครั้ง)

โอมสุภูตะ จะ มหาภูโต สุวัณณ กัลยา จะ มหาเทโว เทวะธิตา นะระปูชิโต โสระโหปัจจะยาทินนัง สุวัณณ กัลยา จะมหาภูตัง ศิริโสภา นะมะเสยยัง อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิอาคัจฉันติ เอหิ เอหิ มานิมามา (กราบ)

คาถาบูชาพระเอกาทศรถ

ตั้งนะโม ๓ จบ

โอม ปรเม เอกาทะศะ รัสสัง มหาราชานัง สัพพเทวาภิปูชิตัง มหาลาโภ นิรันตะรัง มหาลาภัง ภวันตุโนโหตุสัพพะทา (สวด ๓ จบ)

คาถาบูชาสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ตั้งนะโม ๓ จบ

โอม ปรเม นเรศวรมหาราชา นเรศสจิตติ อิทธิฤทธานุภาเวนะ นเรศจิตติ สิทธิสังโฆ นโมพุทธายะ ปฐวี คงคา ภูมเทวา ขมามิหัง (สวด ๓ จบ)

พรตลอดปี ชีวิตดีตลอดไป

วิธีปฏิบัติตนที่ดีตามหลักพระพุทธศาสนา

๑. รักษาศีล ๕ ให้พร้อมทั้งกาย วาจา ใจ (อย่ารักษาเฉพาะรูปแบบ ให้ทำด้วยความศรัทธาอย่างบริสุทธิ์ใจ

๒. หมั่นทำบุญตามโอกาสอันสมควร และตามสติกำลัง

๓. กตัญญูต่อบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณ

๔. ปฏิบัติและเคารพในหน้าที่ของตนเองให้เต็มความสามารถ และด้วยความจริงใจ

๕. หมั่นสวดมนต์ไหว้พระเป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ อโหสิกรรมก่อนแผ่เมตตาจึงจะสำเร็จผล ประกอบกุศลได้ผลอนันต์

คำบูชาพระพุทธรูปอุ่นเมือง
ตั้งนะโม ๓ จบ

ปาย

วัดน้ำฮู

คณะผู้จัดพิมพ์

คณะศรัทธาและประชาชน ผู้เข้าร่วมทำบุญ
วัดน้ำฮู ตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่

บรรพบุรุษ บิดา มารดา ผู้มีพระคุณ ญาติสนิท มิตรสหาย
เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่ เจ้าทาง พระแม่ธรณี ผีบ้าน ผีเรือน
ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ สัมภเวสีทั้งหลาย และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งปวง
ขอให้ท่านทั้งหลายจงอนุโมทนาบุญกุศลนี้
และจงได้รับในบุญกุศลครั้งนี้โดยทั่วหน้ากันเทอญ

ถ้าท่านมีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์
ถ้าท่านมีสุขอยู่แล้ว ขอให้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป

วัดน้ำฮู

ตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย
จังหวัดแม่ฮ่องสอน

